

ΥΠΑΠΑΝΤΗ
2 Φεβρουαρίου, 2019

Αγαπητέ μου Ενορίτη,
Ο Χριστός στον Ναό. Προσάγεται από τους γονείς Του.
Ο Συμεών στη θέση του. Ευθυτενής, παρά την ηλικία του.
Ευλογεί το θείο Βρέφος. Τον “αγκαλοφορούμενον” Χριστό.
Προφητεύει ταυτόχρονα. Κι είναι η ρήση κοφτή σαν μαχαίρι
πολυακονισμένο.

Συμπληρώνει: «Νυν απολύεις». Νιώθει εντυχής. Από χαρά
πλημμυρισμένος. Ανείπωτη. Ναι.

Προσκαλεί κι όλους εμάς. Εκεί να πάμε. Στη μεγάλη αυτή στιγμή
παρόντες.

Μυστηριακή η ατμόσφαιρα. Άκρως κατανυκτική.

Πάμε λοιπόν;

Είναι δυνατό μέχρι τώρα στη ζωή μας να μην είδαμε έναν «Πατέρα
οικτιρμών» (για το Θεό μιλούμε) να σκύβει επάνω μας; Στον καθένα
προσωπικά; Να μας αγκαλιάζει; Για ζωή να μας μιλά;

«Σύλληψη του Απείρου από το πεπερασμένο;» Θ’ αντιπροβάλει
κάποιος.

Γιατί όχι;

Ήδη οι σάλπγγες καλούν τις ψυχές μας στην έξοδο. Όχι στο χάος.
Μα τη συνάντηση μαζί Του. Σε μαρμαρυγές φωτός μέσα.

Στο ξέφωτο λοιπόν. Όλοι. Μεσημέρι ή βράδυ, δεν έχει σημασία.

Εκεί θ’ ανοικτεί το πόμα.

Των ουρανών το μύρο θα οσμισθούμε.

Θα παραχθεί, ναι, το νερό. Τη σωτηρία να μας προσφέρει.

Της ζωής μας η ωραιότητα θα λάμψει τότε.

Θα φανεί, πού βρίσκεται η αθανασία μας.

Η προσμονή θα έχει τελειώσει.

Και το πνεύμα θα καθησυχάσει.

Η αοριστία, η αμφιβολία και η αντίρρηση θα είναι πια παρελθόν.

Έχουμε ανάμεσά μας το Θεό. Μέσα μας τον νόμο Του. Μαζύ μας.

Δεν θα πάμε ασφαλώς, για να γεμίσουμε τον ουρανό με άσματα. Με βλέμματα ακαθόριστα. Απλανή.

Δεν πάμε για ονειροπόληση.

Φλογισμένοι από της αναζήτησής Του το μυστήριο προχωρούμε. Και το μεγαλυνάριό μας, με την ευωδία της προσφοράς αρωματισμένο.

Δυναμικό της μεγάλης είδησης το μυστικό. Χρειάζεται κάποιος να κατεβεί. Από το όποιο άρμα του. Να προσγειωθεί επιτέλους.

Έξω να μείνει η (κάθε) αγωνία. Η θλίψη. Η στενοχωρία. Αλλιώςτικά, πώς θα γίνει η ανάπλαση, που τόσο αναγκαία αισθάνεται στα σπλάγχνα του ο άνθρωπος;

Εκεί θα δούμε, ευοίωνα, την ηώ του μέλλοντος ν' αχνοροδίζει.

Εκείνος ο δρόμος στους ουρανούς θα μας μεταφέρει.

Κι ο Χριστός; Να ξενιστεί, θέλει, στον καρδιών μας το πανδοχείο. Όχι όπως τότε, που τόπος δεν υπήρχε.

Άγγελοι του εαυτού μας θα μας καλέσει να γίνουμε. Μα και οι άγγελοι του κόσμου όλου.

Πρόσκληση θα φέρει. Όχι εντολή.

Τούτον του θαύματος υπηρέτες εμείς, θα έχουμε οικειωθεί με το μέγιστο της αδελφοσύνης αγαθό.

Ένα αγαθό τόσο χρήσιμο σήμερα. Απαραίτητο όμως ταυτόχρονα.

Να φιλιώσουμε με το Θεό.

Ν' αγκαλιαστούμε με τ' αδέρφια μας.

Τ' ουρανού το νέκταρ να πιούμε. Το μεθυστικό.

Και το χορό να σύρουμε. Με τον Προφήτη Ησαΐα τη βοήθεια.

Κι εμείς μαζύ σου, Ησαΐα, χόρευε λοιπόν.

Ως το τέλος.

Με την αγάπη μου,

Ο ιερέας

της ενορίας σου